

1

Мъжът се казваше Калвин Франц, а хеликоптерът беше модел Бел 222. И двата крака на Франц бяха счупени, така че трябваше да го качат в хеликоптера с носилка. Не беше трудно. Бел 222 е голям, с два двигателя, обслужва фирми и полицейски управления и в него има място за седем пътници. Задните врати бяха като на микробус и се отваряха широко. Седалките от средния ред бяха свалени. На пода имаше предостатъчно място за Калвин Франц.

Витлото на хеликоптера се въртеше на празен ход. Двамата мъже с носилката се наведоха, за да минат под въздушната струя, и продължиха – единият вървеше напред, а другият заднишком. Когато стигнаха до отворената врата, този последният постави носилката на ръба и отстъпи встрани. Колегата му я бутна силно, за да влезе в хеликоптера. Франц беше в съзнание и изпитваше болка. Извика и се раздвижи, но не много, защото беше здраво стегнат с ремъци. Двамата мъже се качиха след него, седнаха на местата си зад свалените седалки и затръшнаха вратите.

После зачакаха.

Пилотът на хеликоптера също чакаше.

От една сива врата излезе трети човек и прекоси асфалтовата писта. Наведе се и сложи ръка на гърдите си, за да задържи вратовръзката на място. Така приличаше на обвиняем, който се кълне, че е невинен. Мъжът заобиколи и седна отпред до пилота.

– Тръгвай – каза той и си закопча колана.

Пилотът се подготвяше за излитане. Мързеливото „уоп-уоп“ на витлото се превърна в забързано центробежно „уип-уип-уип“, а после се изгуби в рева на изгорелите газове. Хеликоптерът излетя вертикално, наклони се леко наляво, завъртя се, прибра колесника и се издигна на триста метра височина. После се стрелна на север – високо и бързо. Под него се мяркаха шосета, научноизследователски центрове, малки фабрики и спретнати предградия. Тухлени стени и метални покриви блестяха на лъчите на залязващото слънце. В угасващата светлина на деня мъждукаха миниатюрни изумрудени морави и тюркоазени басейни.

– Нали знаеш къде отиваме? – попита мъжът на предната седалка.

Пилотът мълчаливо кимна.

Хеликоптерът продължи на североизток, като набираше височина и се насочваше към приближаващия мрак. Далече под него се виеше магистрала – поток от бели светлини в западна посока и друг поток от червени светлини – на изток. След още една минута застроените зони отстъпиха място на ниски голи хълмове. Склоновете бяха окъпани в оранжевия блясък на залеза, а в сенките на долините цареше кафеникав полумрак. После ниските хълмове бяха заменени от заоблени планини. Хеликоптерът летеше бързо, съобразявайки се с релефа на местността. Мъжът на предната седалка се обърна към Франц, който лежеше на пода зад него. Усмихна се и каза:

– Още двайсетина минути.

Франц не отговори. Болката беше прекалено силна.

Оптималната скорост на хеликоптера беше 161 мили в час, или 260 километра в час, така че след още двайсет минути той се беше отдалечил почти на 54 мили от мястото на излитане, беше

прелетял над планините и се носеше над пустинята. Пилотът вдигна носа и намали скоростта. Мъжът на предната седалка притисна лице към стъклото и погледна надолу в тъмнината.

- Къде сме? – попита.
- Където бяхме преди – отвърна пилотът.
- На същото място?
- Приблизително.
- Какво има под нас в момента?
- Пясък.
- На каква височина сме?
- Почти хиляда метра.
- Атмосферни условия?
- Спокойно. Има въздушни течения, но няма вятър.
- Безопасно ли е?
- От въздухоплавателна гледна точка, да.
- Добре, да го направим.

Пилотът намали скоростта, завъртя хеликоптера и почти спря на хиляда метра над пустинята. Мъжът на предната седалка отново се обърна и даде знак на двамата отзад. Те разкопчаха предпазните си колани. Единият се наведе напред, встрани от краката на Франц, като продължаваше да стиска предпазния колан в едната си ръка. С другата отвори вратата. Пилотът, който ги наблюдаваше, полуобърнат на мястото си, наведе хеликоптера, така че вратата да се отвори докрай от собствената си тежест. После отново изравни машината и бавно я завъртя по посока на часовниковата стрелка, така че инерцията и въздушното налягане да задържат вратата в това положение. Вторият мъж отзад клекна до главата на Франц и вдигна носилката под ъгъл от 45 градуса. Първият застъпи другия край на носилката, за да не ѝ позволи да се хлъзне навън. Човекът отзад продължи да я издига като щангист, докато я изправи почти вертикално. Франц се отпусна на ремъците. Беше едър и тежък. Освен това имаше силна воля. Краката му бяха безполезни, но горната част на тялото му се напрягаше с всички сили. Главата му се мятеше като камшик.

Първият мъж извади сгъваем нож и отвори острието. Срязва ремъка на бедрата на Франц и спря за миг, преди да среже с едно движение и ремъка на гърдите му. В същия миг другият рязко изправи носилката вертикално. Франц неволно пристъпи напред, за да запази равновесие. Стъпи право на счупения си десен крак. Изкре-щя и инстинктивно направи втора крачка. На счупения си ляв крак. Размаха ръце, политна напред и падна през отворената врата в шумния мрак навън, в ураганната въздушна струя от витлото, в нощта.

От хиляда метра над пустинята.

За момент настъпи тишина. Сякаш дори шумът от двигателите утихна. После пилотът промени посоката и вратата на хеликоптера се захлопна сама. Турбините отново набраха мощност, витлото загреба въздух и машината наведе нос.

Двамата мъже отзад се отпуснаха на седалките си.

Мъжът отпред каза:

- Да се прибираме.

2

Седемнайсет дни след случилото се Джек Ричър се намираше в Портланд, щата Орегон. Беше почти без пари. И беше в Портланд, защото все пак трябваше да отиде някъде, а автобусът, с който бе пътувал в продължение на два дни, най-накрая беше спрял там. Беше останал почти без пари, защото запознанството с една помощник окръжна прокурорка на име Саманта в бар, посещаван често от полицаи, го заинтригува дотолкова, че два пъти плати сметката за вечеря, преди тя да го заведе у дома си за през нощта – също два пъти.

Сега тя беше на работа, а той се отдалечаваше от къщата ѝ. Беше девет сутринта. Ричър вървеше към автогарата в центъра на града, а косата му все още беше влажна от душа. Чувстваше се доволен и спокоен и все още не знаеше накъде ще поеме с тънката пачка пари в джоба си.

Терористичните атаки от 11 септември 2001 г. бяха предизвикали две съществени практически промени в живота на Ричър. Първо, освен сгъваемата четка за зъби той вече носеше и паспорта със себе си. Много неща в новата епоха изискваха да притежаваш документ за самоличност със снимка, включително и повечето видове транспорт. Ричър беше скитник, а не отшелник и макар че не можеше да се задържи на едно място, не беше асоциален тип, така че с готовност се беше подчинил на новите правила.

Второ, беше променил системата си на банкиране. В продължение на много години, след като се беше уволнил от армията, Ричър се обаждаше на банката си в щата Вирджиния и изискваше парични преводи с „Уестърн Юниън“ до мястото, където се намираше в момента.

Но сега заради опасността от финансиране на терористи телефонното банкиране практически беше прекратено. Затова Ричър си беше извадил дебитна карта. Носеше я в паспорта си и използваше пинкод 8197. Смяташе се за човек с малко таланти, но с разнообразни умения. Повечето бяха физически и пряко свързани с исполинския му ръст и сила, но едно от тях беше постоянната точна представа за времето, а друго – математическият усет, придобит в училището за надарени деца с разширено преподаване на математика. Точно затова беше избрал 8197. Харесваше числото 97, защото беше най-голямото двуцифрено просто число, а още повече харесваше 81, защото това беше единственото в безкрайния ред на числата, чийто корен квадратен съвпаднаше със сбора от цифрите му. Корен квадратен от 81 е 9 – сборът на 8 и 1. Нито едно друго число във Вселената не притежаваше такава прекрасна симетрия.

Математическият му усет и вроденият му цинизъм по отношение на финансовите институции винаги го подтикваха да проверява състоянието на сметката си, когато тегли пари от банкомат. Никога не забравяше да извади таксата за операцията, както и да прибави оскъдната лихва. Но въпреки подозренията му нито веднъж не го бяха измамили. Всеки път сумата в сметката му се оказваше точно толкова, колкото очакваше. Никога не беше оставал изненадан – нито приятно, нито неприятно.

До онази сутрин в Портланд, когато остана по-скоро приятно изненадан. Защото в сметката му имаше над хиляда долара в повече.

Според предварителните му изчисления сумата беше точно хиляда и трийсет долара. Това очевидно беше грешка от страна на банката. Бяха сбъркали сметката. И щяха да поправят грешката си. Той нямаше да получи тези пари. Ричър беше оптимист, но не и глупак. Натисна друг клавиш, за да получи разписка. От банкомата се показа тънко листче. На него с бледосиво мастило бяха отпечатани последните пет трансакции. Три от тях бяха тегления от банкомат, които и той си спомняше ясно. Четвъртото беше вноска с лихвата. Последната трансакция беше

депозит от хиляда и трийсет долара, осъществен преди три дни. Ето откъде бяха парите. Листчето беше твърде тясно, за да побере отделни колонки за дебит и кредит, така че вноската беше отбелязана в скоби, за да се означаи стойността ѝ: (1030,00).

Хиляда и трийсет долара.

1030.

Привидно не беше интересно число, но Ричър се вторачи за миг в него. Очевидно не беше просто число. Нито едно четно число, по-голямо от 2, не е просто. Имаше ли точен квадратен корен? Явно беше съвсем малко над 32. Кубичен корен? Съвсем малко под 10,1. На какво се делеше? Нямаше много делители – 5 и 206, както и очевидните 10 и 103 и съответно 2 и 515.

И така, 1030.

Хиляда и трийсет.

Грешка.

Най-вероятно.

Или може би не.

Ричър изтегли петдесет долара от банкомата, бръкна в джоба си за монети и тръгна да търси уличен телефон.